

Arrest

nr. 173 191 van 16 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2015 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 september 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. TOYE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat K. BERNARD, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 juni 2015 diende verzoeker een aanvraag in voor een visum kort verblijf.

1.2. Op 22 juli 2015 werd de visumaanvraag van verzoeker geweigerd. Deze beslissing werd hem ter kennis gebracht op 3 augustus 2015. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- *Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*
- *Andere*

Betrokkene kwam op 13.09.2011 aan in België en diende op 15.09.2011 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelde op 06.02.2012 de afstand van asiel vast (betekend op 07.02.2012). Op 27.11.2013 bekwam betrokkene een bevel tot het verlaten van het grondgebied gezien betrokkene op 20.11.2013 de leeftijd van 18 jaar had bereikt en niet meer legaal in het land verbleef.

Betrokkene is nog zeer jong en ongehuwd. Gezien zijn socio-economische situatie en zijn verblijfshistoriek, bestaat het risico dat betrokkenen een visum kort verblijf vraagt, maar een lang verblijf beoogt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 32 van de Verordening 810/2009 van het Europees parlement en de raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de visumcode) *juncto* de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht het middel toe als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing bepaalt dat :

"Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code ... (...) Uw voornemen om het grondgebied te verlaten van de lidstaat voor het verstrijken van het visum kon niet worden vastgesteld. Betrokkene kwam op 13 september aan in België en diende op 15 september 2011 een asielaanvraag in als niet-begeleide minderjarige. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen stelde op 6.02.2012 de afstand van asiel vast (betekend op 07.02.2012). Op 27.11.2013 bekwam betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten gezien betrokkene op 20.11.2013 de leeftijd van 18 jaar had bereikt en niet meer legaal in het land verbleef. Betrokkene is nog zeer jong, ongehuwd en bevindt zich in een zwakke socio-economische situatie. Gezien zijn verblijfshistoriek zijn er twijfels over de werkelijke bestemming van deze reis."

Terwijl, op basis van de bestreden beslissing impliciet doch zeker kan worden afgeleid dat het visum op basis van artikel 32. 1. a) ii werd geweigerd, in de zin dat "het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond", hierbij in hoofdzaak verwijzend naar de verblijfshistoriek.

Dat de motieven zoals aangehaald in de bestreden beslissing met betrekking tot het gebrek aan de omstandigheden en het doel van het verblijf op afdoende wijze moeten zijn gemotiveerd opdat deze beslissing conform zou zijn aan de artikelen zoals aangehaald in het middel.

Dat op basis van het doorslaggevend, minstens zeer pertinent motief, zijnde "gelet op de verblijfshistoriek (...) dat verzoeker een bevel bekwam om het grondgebied te verlaten gezien betrokkene op 20.11.2013 de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt en niet meer legaal in het land verblijft" de verwerende partij getwijfeld heeft aan de werkelijke bestemming (lees doel) van de reis in hoofde van verzoeker.

In het licht van administratief dossier, mag dit motief evenwel de bestreden beslissing op doorslaggevende, noch op pertinente wijze onderbouwen, nu blijkt dat verzoeker vrijwillig het land heeft verlaten met behulp van de familie [D.], en dit alvorens het desbetreffende bevel werd opgemaakt.

Zelfs al zou worden aangenomen dat dit bevel in de bestreden beslissing mag worden aangehaald, toch blijkt dat dit motief in de negatieve zin werd aangewend, namelijk ter onderbouwing van een weigeringbeslissing, terwijl aan verzoeker niets kan worden verweten, meer nog, hij had immers op 24 november 2013, dus 3 dagen voordat het bevel werd opgemaakt, het land vrijwillig verlaten en dit op eigen kosten. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd.

Zodat, de beslissing tot weigering van het visum de dato 3 augustus 2015 dat op doorslaggevende, minstens voor de verwerende partij op 'pertinente' wijze verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten de dato 27 november 2013, dat na een vrijwillig vertrek op 24 november 2014 werd opgesteld, is niet afdoende gemotiveerd ter onderbouwing van de stelling dat het voorgenomen doel, niet duidelijk is, en is bijgevolg niet naar recht verantwoord in het licht van de artikelen die in het middel werden aangehaald."

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 32 van de Visumcode.

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het voornemen van de verzoekende partij “om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten (...) niet (kon) worden vastgesteld”. Hierbij wordt verwezen naar verzoekers verblijfshistoriek in België en zijn persoonlijk profiel. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt dan ook niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de bestreden beslissing en aanvoert dat de verwerende partij een beoordelingsfout heeft begaan, wordt het middel besproken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 32 van de Visumcode, gelet op het feit dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dat artikel.

De te dezen relevante bepaling van artikel 32 van de Visumcode bepaalt :

“1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

[...]

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

[...]

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

[...]”

Het visum wordt geweigerd op grond van het feit dat (i) het voornemen om het grondgebied voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kan worden vastgesteld, (ii) er twijfels zijn over de werkelijke bestemming van deze reis.

Artikel 14 van de Visumcode bepaalt:

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;
c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...)

4. De lidstaten kunnen van de aanvragers verlangen dat zij een bewijs van garantstelling en/of particuliere logiesverstrekking overleggen door het invullen van een formulier dat is opgesteld door de lidstaat. Dit formulier bevat met name de volgende informatie:

a) of het bedoeld is als bewijs van garantstelling en/of logiesverstrekking;

b) of de gastheer/gastvrouw een particulier, een onderneming of een organisatie is;

c) de identiteit en contactgegevens van de gastheer/gastvrouw;

d) de uitgenodigde aanvrager of aanvragers;

e) het verblijfadres;

f) de duur en het doel van het verblijf;

g) eventuele verwantschap met de gastheer/gastvrouw.

Naast de officiële taal of talen van de lidstaat wordt het formulier in ten minste één andere officiële taal van de instellingen van de Europese Unie opgesteld. In het formulier wordt aan degene die het ondertekent de in artikel 37, lid 1, van de VIS-verordening vereiste informatie verstrekt. Een model van het formulier wordt aan de Commissie toegestuurd. (...)"

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerdere visumaanvragen van 28 mei 2014 en 12 januari 2015 werden geweigerd.

De huidige aanvraag werd ingediend op 30 juni 2015. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag een medische reisverzekering voorlegde, een tweejarig contract bij zijn huidige voetbalclub 'Bandari FC', een terugkeerticket naar Kenia, een uitnodiging van de 'Koninklijke Rupel Boom Football Club (KRBFC)' om er gedurende een periode van zes weken testen af te leggen en een verklaring van de secretaris van de KRBFC, waarbij deze zich garant stelt om gedurende deze periode te voorzien in de levenskosten van verzoeker. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag wel degelijk documenten voorlegde ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf, zoals vereist door de artikelen 32 en 14 van de Visumcode.

De bestreden beslissing steunt zoals hoger reeds gesteld op twee motieven, met name enerzijds wordt geoordeeld dat het voornemen om het grondgebied voor het verstrijken visum te verlaten niet kan worden vastgesteld en anderzijds dat er twijfels zijn omtrent de werkelijke bestemming van de reis van verzoeker. Beide motieven kunnen, gelet op artikel 32 van de Visumcode, volstaan om een weigering te motiveren.

Waar de bestreden beslissing met betrekking tot de werkelijke bestemming van de reis motiveert dat verzoeker nog zeer jong en ongehuwd is en zich in een zwakke sociaaleconomische situatie bevindt, ziet de Raad niet in op welke wijze deze "vaststellingen" bijdragen aan de bestreden beslissing. Alleszins vormen ze geen antwoord op de reismotieven zoals ze werden aangevoerd door verzoeker. Verzoeker attesteerde duidelijk dat hij, als professioneel voetballer, uitgenodigd werd om testen af te leggen bij een Belgische voetbalclub. Hij legde daarbij stavingsstukken neer, zoals onder meer een uitnodiging en een garantstelling van de desbetreffende voetbalclub en zijn contract als voetballer in Kenia. Het feit dat verzoeker jong is en ongehuwd staan dit reismotief geenszins in de weg. De bestreden beslissing biedt in dat opzicht geen enkel antwoord op de door verzoeker ingeroepen reismotieven. Ook met betrekking tot de beweerde zwakke socio-economische situatie, is het de Raad niet duidelijk op grond van welke feitelijke vaststellingen dit motief steunt. Verzoeker legde een contract voor van een voetbalclub in het land van herkomst en toonde aan dat hij werd uitgenodigd met het oog op een aanwerving in een Belgische voetbalcompetitie. De voorgehouden zwakke sociaaleconomische positie kon ook niet worden aanzien als pertinent motief ter weigering hiervan. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze motivering van aard kan zijn het door verzoeker ingeroepen reisdoel te weerleggen.

Daarnaast verwijst de bestreden beslissing *in concreto* naar verzoekers verblijfshistoriek. Er wordt verwezen naar het feit dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige in België reeds in 2011 een

asielaanvraag indiende. Hij "*bekwam*" een bevel om het grondgebied te verlaten op 27 november 2013. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoeker op 6 februari 2012 afstand deed van de asielaanvraag. Ook moet verzoeker worden bijgetreden waar hij aanvoert dat hij reeds voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten teruggekeerd is naar Kenia. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad terugkeerde vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Verzoeker moet aldus worden bijgetreden waar hij stelt dat hij de verblijfswetgeving heeft nageleefd en niet illegaal op het grondgebied heeft verbleven. Het feit dat hij in het verleden ooit een asielaanvraag indiende, waar hij bovendien afstand van deed, volstaat evenmin om vast te stellen dat verzoeker niet de intentie heeft om terug te keren voor het verstrijken van het visum.

Gelet op wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig gemotiveerd is. Het middel is in die mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2015 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT